

K-12-2/11-1

RATNI ZLOČIN

PREJeto
10-05-2011

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U OSIJEKU

Broj: K-DO-28/11
Osijek, 10. svibnja 2011.
MD/MD

ŽUPANIJSKOM SUDU U

OSIJEKU

Na temelju članka 42. stavka 2. točke 4. i članka 203. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku podižem:

OPTUŽNICU

protiv:

prvookrivljenika MILANA MARINKOVIĆA zvanog „Kurta“, [redacted]

[redacted] uhićenog 11. studenoga 2010. u 16,33 sati, nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku na temelju rješenja istražnog suca Županijskog suda u Vukovaru broj Kio-80/10 od 14. studenoga 2010.,

drugookrivljenika JOVANA JAKOVLJEVIĆA zvanog „Tucko“, [redacted]

[redacted] ostali podaci nepoznati, nedostupan tijelima kaznenog progona RH,

trećeokrivljenika DRAGANA RAKANOVIĆA zvanog „Ruio“ i „Rule“ [redacted]

[REDACTED] ostali podaci nepoznati, nedostupan tijelima kaznenog progona RH,

četvrtookrivljenika MILENKA MIHAJLOVIĆA zvanog „Čerkez“, [REDACTED]

[REDACTED] ostali podaci nepoznati, nedostupan tijelima kaznenog progona RH

petookrivljenika JOVICE VUČENOVIĆA, [REDACTED]

[REDACTED] osuđivanog pravomoćnom presudom Županijskog suda u Vukovaru broj K-1205 od 14. prosinca 2005., zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske na kaznu zatvora u trajanju od 6 godina, ostali podaci nepoznati, nedostupan tijelima kaznenog progona RH,

da su:

prvookrivljenik Milan Marinković i drugookrivljenik Jovan Jakovljević,

1. dana 2. svibnja 1991. u prijepodnevnim satima u Borovu selu, kao pripadnici paravojskih srpskih postrojbi, nakon što su istog dana oko 2,30 sati Zvonimira Mekovića i Dalibora Križanovića, policajce Policijske uprave Osijek, prilikom njihove redovne policijske ophodnje nepoznati pripadnici srpske paravojske ranili vatrenim oružjem nanijevši Zvonimiru Mekoviću strijelnu ranu desnog lakta sa prijelomom gornjeg dijela palčane kosti, a Daliboru Križanoviću strijelne rane lijeve podlaktice sa strijelnim prijelomom lijeve lakatne kosti i strijelnu ranu desne nadlaktice koje ozljede su teške naravi, a potom ih bez pružanja neophodne medicinske pomoći zarobili i odveli ih bosa i ruku vezanih lisicama u zahod vikendice u vlasništvu Đorđa Petričevića u predjelu Savulja, prekrili im glave dekama, te suprotno članku 2., članku 3. članku 12. i članku 15. Ženevske konvencije za poboljšanje položaja ranjenika i bolesnika u oružanim snagama u ratu od 12. kolovoza 1949., suprotno članku 2., članku 3., članku 13., članku 14. i članku 17. stavku 4. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. i članku 1., članku 2. i članku 4. stavku 2. Dopunskog protokola uz ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) tako ranjene i iznemogle ih naizmjenice s drugim pripadnicima srpske paravojske tukli letvama, rukama i nogama po tijelu, a po izlasku iz ove prostorije drugookrivljenik Jovan Jakovljević im stavljao bajunetu pod vrat i nogom udarao u stražnjicu, uslijed čega su ranjeni policajci Dalibor Križanović i Zvonimir Meković, uz naprijed navedene, zadobili i druge ozljede, trpeći pritom snažnu bol,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava nečovječno postupali prema ranjenicima i ratnim zarobljenicima, nanosili im velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta,

trećeokrivljeni Dragan Rakanović, četvrtookrivljenik Milenko Mihajlović i petookrivljenik Jovica Vučenović,

2. istoga dana i na istom mjestu kao pod točkom 1., nakon neuspjelih pregovora Policijske uprave Vinkovci s predstavnicima paravojskih postrojbi o oslobađanju policajaca Zvonimira Mekovića i Dalibora Križanovića i nakon što je 60 pripadnika jedinice za posebne namjene ove Uprave upućeno radi oslobađanja ovih policajaca i uspostave reda i pravnog poretka Republike Hrvatske, te nakon što je u sukobu u središtu sela ubijeno 12 policajaca, a ranjena 22, postupajući suprotno pravilima međunarodnog prava iz točke 1., trećeokrivljenik Dragan Rakanović, nakon što je policajac Boško Crčić-Kurtanjek prethodno prostrijeljen u predjelu lijevog dlana, kojom prilikom je zadobio tešku ozljedu u vidu strijelnog prijeloma II. i III. kosti lijevog zapešća i tako vidno ranjen dopuzao u dvorište kuće broj 12 u Glavnoj ulici, zadao mu najmanje deset udaraca kundakom puške u prsa i tri do četiri udarca u glavu te mu iščupao komad mesa iz ranjene ruke rekavši „neka psi jedu ustaško meso“ nakon čega je policajac Boško Crčić-Kurtanjek doveden u skladište ugostiteljskog objekta Čađava mehana, gdje je četvrtookrivljenik Milenko Mihajlović u nakani da ga ubode dva puta bajunetom zamahnuo u pravcu njegovih prsa, a jednom ga zarezao u području desne natkoljenice, a petookrivljenik Jovica Vučenović dovedenog zarobljenog policajca Ivana Komšića tukao oko dva sata u dvorištu svoje kuće zajedno s drugim zasad nepoznatim pripadnicima ovih postrojbi, pri čemu je Ivan Komšić više puta gubio svijest, te su ga da dođe do svijesti polijevali vodom, a potom ga nastavili tući,

dakle, trećeokrivljenik Dragan Rakanović i četvrtookrivljenik Milenko Mihajlović kršeći pravila međunarodnog prava nečovječno postupali prema ranjenicima i ratnim zarobljenicima i nanosili im velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta, a petookrivljenik Jovica Vučenović kršeći pravila međunarodnog prava nečovječno postupao prema ratnom zarobljeniku, nanosio mu veliku patnju i ozljede tjelesnog integriteta,

pa da su time počinili krivična djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, i to pod točkom 1. prvookrivljenik Milan Marinković i drugookrivljenik Jovan Jakovljević, a pod točkom 2. trećeokrivljenik Dragan Rakanović i četvrtookrivljenik Milenko Mihajlović – ratni zločin protiv ranjenika i bolesnika, opisan i kažnjiv po članku 121. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika, opisan i kažnjiv po članku 122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, a petookrivljenik Jovica Vučenović djelom pod točkom 2. – ratni zločin protiv ratnih zarobljenika, opisan i kažnjiv po članku 122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

STOGA PREDLAŽEM:

1. da se pred vijećem Županijskog suda u Osijeku zakaže i održi glavna rasprava,
2. da se na glavnu raspravu pozovu i ispituju prvookrivljeni Milan Marinković (800), drugookrivljeni Jovan Jakovljević, trećeokrivljeni Dragan Rakanović, četvrtookrivljeni Milenko Mihajlović i petookrivljeni Jovica Vučenović,
3. da se na glavnu raspravu pozovu i kao svjedoci ispituju oštećeni Dalibor Križanović (27), Zvonimir Meković (25), Boško Crčić-Kurtanjek (35) i Ivan Komšić (64)

zatim svjedoci Franjo Levaković (41), Milan Cikovac (1520), Veljko Petričević (32), Josip Vincetić (45), Marko Todorčić (1528), Stevo Culej (1598), Jasna Vodvarka, Dinko Sabljčić (164), Branko Vukotić (1529), Đuro Manov (187), Matija Mičić (154), Zvonko Mrša (69), Franjo Trojok (1519), Dobroslav Milušić (71), Ivan Jelić (60), Mladen Nedić (58), dr. Mladen Karlić (48), Željko Jakobovski (54), Mato Zulumović (52), Ivan Stjepanović (62), Brano Nikolić (56), Petar Sedlar (31), Ivan Šakić (76), Nevenka Marinković (1522), Đuro Šamukić (174), Ilija Omrčan (74), Vaso Stanivuković (29), Jurica Tolj (1492), Martin Matković (1489), Slavica Balaban (1523), Aco Balaban (1525), Željko Pejaković (193), Ljubica Rokić (1530), Veselko Arsić (38) i Svetozar Čavić (1495) te sudsko-medicinski vještak dr. Boris Dumenčić (1592),

4. da se na glavnoj raspravi izvrši uvid odnosno pročitaju izvješće o uhićenju i dovođenju (20-21), zapisnik o ispitivanju osumnjičenika Milana Marinkovića uz izabranog branitelja (116-117), zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija obiteljske kuće Milana Marinkovića (732-733), potvrde o privremenom oduzimanju predmeta broj 549501 i 549502 (735-736), zapisnik o pretrazi osobnog automobila (737-738), fotodokumentacija lokaliteta Savulja (783-796), snimka mjesta događaja (163), izvješće-iskustvo Komande 12. proleterske mehanizovane brigade JNA (460-472), izvratci iz matice rođenih (1485-1488), izvodi Ministarstva pravosuđa RH Uprave za kazneno pravo Odjela za prekršajne evidencije o prekršajnoj kažnjavanosti za okrivljenike (1587-1591), izvodi Ministarstva pravosuđa Uprave za kazneno pravo Odjela za kaznene evidencije o osuđivanosti prvookrivljenog Milana Marinkovića, drugookrivljenog Jovana Jakovljevića i trećeokrivljenog Dragana Rakanovića (1583-1585) te izvratci iz kaznene evidencije za Jovicu Vučenovića i Milenka Mihajlovića od 4. svibnja 2011., liječnička dokumentacija na ime oštećenog Zvonimira Mekovića (78), liječnička dokumentacija na ime oštećenog Dalibora Križanovića (79-84), liječnička dokumentacija na ime oštećenog Boška Crčića-Kurtanjeka (87-103, 1194-1211), izvod iz povijesti bolesti za Ivana Komšića (1187) nalaz i mišljenje sudsko-medicinskog vještaka (1592-1595),

5. da se protiv prvookrivljenog Milana Marinkovića produlji pritvor iz razloga predviđenih u članku 102. stavku 1. točki 4. Zakona o kaznenom postupku.

O b r a z l o ž e n j e

Osnovana sumnja da bi Milan Marinković i ostali okrivljenici navedeni u ovoj optužnici počinili opisano kazneno djelo proizašla je iz kaznene prijave Policijske uprave vukovarsko-srijemske Odjela kriminalističke policije broj 511-15-04/3-K-30/10 od 12. studenoga 2010. i njenih priloga te je protiv njih provedena istraga.

Činjenično stanje dispozitiva ove optužnice temelji se na činjenicama i dokazima prikupljenim i utvrđenim tijekom pretkaznenog postupka i provedene istrage.

Tijekom istrage ispitan je prvookrivljenik Milan Marinković dok ostali okrivljenici nisu ispitani, jer nisu dostupni pravosudnim tijelima Republike Hrvatske.

Uz nazočnost izabranog branitelja prvookrivljeni Milan Marinković ispitan je u prostorijama Policijske uprave vukovarsko-srijemske i tom je prilikom izjavio da nije sudjelovao u događanjima 1. i 2. svibnja 1991. u mjestu Borovo Selo, a koja su vezana za

zarobljavanje policijskih službenika, njihovo zlostavljanje i ubojstva koja su se tada dogodila. Tih dana nije odlazio iz svoje obiteljske kuće gdje je vrijeme provodio u krugu svoje obitelji, obavljajući radove na održavanju kuće i hraneći stoku koju su tada posjedovali. Moguće da je iz kuće kratko izbivao, jer je odlazio kod Milana Cikovca koji živi na križanju ulica Partizanske i Glavne u Borovu Selu gdje su od njega svakoga dana kupovali mlijeko. Jovana Jakovljevića zvanog "Tucko" poznaje kao mještana Borova Sela i sa istim nije održavao prisnije kontakte, a niti je 2. svibnja 1991. imao s njim kontakte. Toga dana u kuću njegove obitelji nije dolazio Jakovljević, a niti je dolazio itko drugi od mještana. Ispitan pred istražnim sucem izjavio je da iskazuje suglasno kao na zapisniku o ispitivanju osumnjičenika pred policijskim službenicima Odjela kriminalističke policije s tim što dodaje da 2. svibnja 1991. nakon što se probudio pa sve do 18,00 sati nije nigdje išao od svoje kuća, a kamoli u prijednevnom satima, jer je između 12,00 i 13,00 sati čuo pucnjavu, izašao na ulicu i odmah se vratio kod djeteta. Nije mu poznat razlog zašto su hrvatski policajci dolazili u Borovo Selo. Nikada nije čuo da su dva hrvatska policajca bila uhićena noć pred 2. svibnja 1991. tj. pred pucnjavu nakon koje je uvečer čuo da su poginuli hrvatski policajci i jedan dobrovoljac. Tek je od policije nakon što ga je uhitila prvi puta čuo da su dva hrvatska policajca bila uhićena noć pred događaje 2. svibnja 1991.

Obrana prvookrivljenog Milana Marinkovića neistinita je i sračunata na izbjegavanje kaznenopravne odovornosti.

Ispitan u istrazi kao svjedok oštećeni Boško-Crčić Kurtanjek navodi da je kao pripadnik MUP-a, specijalne postrojbe pri PP Vinkovci, 2. svibnja 1991. zajedno sa svojim vodom upućen na zadatak u Borovo Selo gdje su dva njihova "dečka" zarobljena prethodnu noć. Nakon što su stali u Borovu Selu po njihovom autobusu su počeli pucati pa im je vozač Đuka otvorio prednja i zadnja vrata te su istrčali van u neku slastičarnicu. Tamo su se podijelili u dvije grupe, jedna je išla lijevom, a druga u kojoj se nalazio, desnom stranom ulice prema centru u smjeru Dalja. Kada je započela žešća paljba zaklonio se u jedan kanal u kojem je ostao sve do zarobljavanja. Dok je ležao u kanalu na njega se pucalo iz svih smjerova i tom je prilikom ranjen "dum-dum" metkom u lijevu šaku koji ju je raznio i izlomio sve kosti unutar nje. Franjo Levaković je bio ranjen i nakon ranjavanja je dopuzao do njega. Vidio je kada je Zdenko Perica poginuo i misli da je ostao u kanalu. Vidio je kako je pogođen Josip Culej koji je pao na tijelo nekog kolega koji je ranije poginuo. Tu je bilo već troje ili četvero kolega mrtvih. Vidio je kada je Željko Hrala pogođen u nogu. Nakon što je ranjen iz dvorišta kuće na kojoj su jedino bila otvorena vrata izašao je dr. Karlić i molio da se ne puca kako bi pomogao ranjenicima, ali je vidio da se puca na doktora koji se povukao u dvorište. Pucalo se par sati, uvjeren je da su dočekani u zasjedi, pucali su iz puškomitraljeza i puno oružja iz kuća, s tavana, s više strana, bilo ih je puno koji su pucali. Iz kuća s lijeve strane su potom počeli izlaziti naoružani ljudi i tražili su da im se predaju. Dopuzao je do kapijice kuće koja se nalazila preko puta i praktično je uvučen u dvorište te kuće. U dvorištu je bilo deset do petnaest naoružanih ljudi od kojih nikoga nije od ranije poznavao. U tom dvorištu je dobio najmanje desetak udaraca kundakom puške u prsa i tri do četiri udarca kundakom puške u glavu. Sjeća se osobe po nadimku "Rule" koji mu je u dvorištu zadao udarce koje je opisao, a posebno je postao nasilan kada su ga odveli u jedno skladište. U prostoriji tog skladišta ga je Rule pokušavao bajunetom ubosti dva puta i jednom ga je zarezao u području desne potkoljenice. Tu osobu opisuje visoku oko 180-182 cm, mršavu, suhonjavu, crvenkaste kose žućkasto-crvenkaste brade i brkova, tankih usana, upadljivih

jagodičnih kostiju i utonulih, upadnutih očiju. U skladištu su ga čuvale dvije osobe koje su izbacile Ruleta i spriječile ga u maltretiranju.

Ispitan u istrazi kao svjedok oštećeni Zvonimir Meković navodi da se 1. svibnja 1991. kao pripadnik specijalne policije pri PU Osijek zajedno s kolegom Daliborom Križanovićem kretao osobnim automobilom „Zastava 101“ na potezu ceste Osijek-Dalj-Erdut zbog dojave da se s područja Srbije prevozi oružje u mjesto Borovo Selo. Također, s njima su civilnim vozilom „Golf“ krenuli i kolege Jurica Tolj i Mario Marinović. Oko 2,30 sati već 2. svibnja 1991. pri izlasku iz tog mjesta upali su u zasjedu. S desne strane ceste su vidjeli zastavu s 4 ćirilična slova „s“ i kada su se zaustavili i krenuli skinuti tu zastavu započela je po njima pucnjava. Pogođen je u desni lakat i osjetio je i vidio kako mu curi krv i kako mu se ruka pomaknula unazad. Ubrzo je pogođen i kolega Križanović i to u lijevu i desnu ruku. Kod sebe je imao pištolj, ali nije pucao jer im je prilazio veći broj ljudi i sigurno bi ih ubili da je pucao. Tolj je uspio dotrčati do Marinovića koji se nalazio u automobilu tako da su se njih dvojica uspjeli izvući. Nakon toga im je prišlo najmanje dvadesetak ljudi i tu su ih po četiri do pet naizmjenice tukli kundacima pušaka, rukama i nogama. Potom su ih vodili u jednu vikendicu gdje će ih zatvoriti, a usput su neki ljudi izlazili iz kuća te ih također tukli kundacima i čime god su stigli. S mjesta gdje su ih zarobili pješke su ih odveli do jedne kuće gdje su ostali do jutarnjih sati odakle su ih vozilom „Wartburg“ poljskim putem odvezli do jedne vikendice u blizini Dunava. U određenim trenucima i kada su ih prevozili stavili su im deke na glavu da ne vide. Sjeća se da su došli Šoškočanin, Marko Lončarević i osoba koja se predstavljala kao Mađar. Taj Mađar mu je prijetio stavljajući mu nož pod vrat no nije primijetio je li ga on tukao. Ne može pobliže opisati niti je vidio osobe koje su tukle Križanovića. Bili su zatvoreni u wc-u malih dimenzija gdje su jedva stala njih dvojica i tukli su ih najčešće kolcima odmah čim otvore vrata. Naime, kako je tko otvorio vrata tako ih je udario. Tukli su ih rukama, nogama i tupo-tvrđim predmetom, zadobio je najmanje dvadeset izuzetno teških udaraca od čega je najveći dio bio nekim tupo tvrdim predmetom. Bilo je barem još toliko udaraca rukom, nogom. Za to vrijeme im je preko glave bila prebačena deka tako da nisu mogli vidjeti tko ih tuče. U toj vikendici su bili najmanje 4-5 sati odakle ih pješke odveli do Dunava gdje su ih čamcem, također, s dekama na glavi, prebacili na srpsku stranu. Osim onog ranjavanja, od fizičkog udaranja imao je frakturu lubanje, slomljena 3 rebra, teški potres mozga i unutarnje krvarenje. Nakon što je mu je pružena medicinska pomoć i nakon što je opran, supruga ga nije prepoznala s jednog metra koliko je bio pretučen.

Ispitan u istrazi kao svjedok oštećeni Dalibor Križanović navodi da je prilikom zarobljavanja njega i Mekovića prišlo oko petnaestak osoba koje su se podijelile u dvije grupe i okružile ih te ih tukle kundacima pušaka, rukama i nogama. Nakon što su ih pretukli, odveli su ih u selo i zatvorili u jednu garažu. Dok su ih vodili putem iz kuća su izlazile osobe koje su ih tukle kako je koja stigla rukama, nogama, grabljama, motikama i sl., a tukli su ih poslije i u garaži. Kada se počelo razdanjivati odvezli su ih wc jedne vikendice u blizini Dunava, sjedio je na wc školjki, a Meković na hoklici. Većinu vremena su u tom wc-u imali preko glave prebačene deke ili jutene vreće. Tukao ga je Lončarević, a po glasovima smatra da je s Lončarevićem bilo još tri do 5 osoba. Smatra da tko god je bio u blizini i držao neki položaj ili je bio tu na vikendici najvjerojatnije je došao vidjeti ustaše i pritom ih tukao. Meković je bio bliže vratima i kako bi tko došao na vrata taj bi ih udarao. Bilo je perioda kada se po petnaestak minuta ništa ne događa, a onda naiđe kako tko stigne i tako ih par puta udari, pa zatim vjerojatno sljedeći. Prije nego što je doveden u vikendicu već je toliko dobio batina da je otupio na bol. Dobio je najmanje deset udaraca tupo tvrdim predmetom i najmanje isto toliko rukom no ne sjeća se je li dobivao udarce nogom iz

razloga što ga nogom nisu mogli udarati, jer je Meković bio prvi na udaru ispred njega. Iz vikendice su ih vodili u čamac na Dunavu. Dok su ih vodili imao je prebačenu deku preko glave i siguran je da mu je cijev puške dodirivala leđa kojom prilikom je dobio nekoliko udaraca u leđa i stražnjicu.

Ispitan u istrazi kao svjedok oštećeni Ivan Komšić navodi da je kao pripadnik jedinice za posebne namjene PU Vinkovci 2. svibnja 1991., zajedno s oko 25 policajaca, krenuo u akciju oslobađanja dva policajca koji se nalaze zarobljeni u Borovu Selu. On i Dobroslav Milušić dobili su zadatak osiguravati autobus ukoliko bi građani pravili nered. Nakon što su ušli u Borovo Selo započela je pucnjava, autobus se zaustavio i sve su kolege izašle van osim njega i Milušića te vozača Omrčena. Nakon što se predao dok je izlazio iz autobusa vidio je s desne strane u kanalu pet do osam osoba kako tuku Milušića. Uveden je u dvorište kuće s lijeve strane, a već su ga prije, na ćupriji, počeli tući kundacima pušaka, rukama i praktično čim su stigli tako da je pao na tu ćupriju i izgubio svijest. Vjerojatno dok je bio u nesvijesti uvukli su ga u neko dvorište gdje je bilo oko sto civila većinom naoružanih. Tu su ga tukli ukupno dva sata, sigurno je tri-četiri puta gubio svijest, polijevali su ga vodom i kad bi došao svijesti dolazili bi i ponovno ga tukli. Udarali su ga rukama, nogama, kundacima puške s tim da je samo u početku držao ruke da zaštiti glavu, jer su mu skinuli kacigu. Pred kraj više nije mogao držati ruke u visini glave, jer je bio iscrpljen od batina koje je dobio. Kada su ga tukli to se najčešće događalo dok je ležao ili bio sagnut potrbuške, ruke je držao na licu i nije mogao vidjeti tko ga tuče.

Ispitan u istrazi svjedok Vaso Stanivuković navodi da je 2. svibnja 1991. krenuo prema vikendici u vlasništvu Đorđa Petričevića zvanog „Okonja“ iz razloga da vidi gdje mu je čamac i tamo je od imenovanog čuo da u vikendici drže dvojicu zarobljenih ustaša. Vidio je kad su Šoškočanin, Jakovljević Jovan ili Jovica i Kurta Mišo ušli u vikendicu, a tad je vidio i dvije osobe koje su bile u wc-u vikendice. Vidio je da je Šoškočanin izvadio pištolj i počeo tući jednu od osoba koje su bile u tom wc-u, također i Jakovljević zvan „Tucko“ je uzeo neku letvu i počeo tući jednu od one dvije osobe, a jednu osobu je udario i Mišo Kurta koji je u vikendicu ušao sa drvenim predmetom sličnom štaki. Sve je to gledao kroz vrata koja su bila poluotvorena s udaljenosti od 15-ak metara, s povišenosti i ništa mu nije zaklanjalo pogled. Nakon što su se vrata zatvorila čuo je jauke, a čuli su se i tupi udarci i pretpostavlja da potječu od one letve koji je udarac vidio. Ne zna je li eventualno još neka osoba bila u vikendici no siguran je nakon što su se vrata zatvorila da su unutra bili Šoškočanin, Jakovljević zvan „Tucko“ i Kurta Mišo kao i dvije osobe koje su bile u wc-u. Đorđe Petričević ga je tjerao da ode, jer da je vidio čamac i da nema što tamo tražiti. Sjeća se da su višoj osobi lisicama vezali ruke na leđima, obje osobe su bile pretučene, posebno ona viša. Te osobe su imale dijelove civilne odjeće, ali su bili bos, bez obuće. Vidio je krv po tijelu obje osobe i po odjeći, a posebno je s ovog višeg kapala krv. Vodili su ih do Dunava u čamac, praktički ih je vodio Jakovljević koji je par puta i tu vani nogom udarao u stražnjicu barem jednog od dvije osobe, a jednoj osobi je stavljao bajunetu pod vrat. Kurta Mišo je također išao uz ove dvije osobe. Od trenutka kada je vidio da su Šoškočanin, Jakovljević i Kurta Mišo ušli u vikendicu do izvođenja onih osoba prošlo je oko sat vremena, pa je prema tome toliko trajalo i maltretiranje.

Ispitan u istrazi svjedok Petar Sedlar navodi da 2. svibnja 1991. u prijepodnevnim satima nije bio u blizini vikendice Đorđa Petričevića zvanog „Okonja“ no nakon događaja u Borovu Selu čuo je da su u toj vikendici bila dva hrvatska policajca i Đorđe mu je osobno rekao da ih je bio spreman likvidirati. Toga dana prije podne bio je u svojoj kući u ulici Srijemskoj br. 35. Oko 12,00-12,30 sati krenuo je glavnom ulicom prema centru sela

odakle se čula pucnjava. Prvo je ušao u dvorište kuće Siniše Rakazovića, a potom u kuću Jovice Vučenovića gdje je vidio imenovanog i Iliju Kojića kako pucaju iz automatskog oružja prema kafiću „San Marino“. Uzeo je malokalibarsku pušku i ušao u jedan autobus koji je bio naspram Jovičine kapije i tamo je zatekao vozača i jednog policajca koji je ležao na pola autobusa. Ušao je na zadnja vrata i prije no što će razoružati tog policajca vidio je i drugog koji je bio ranjen te ga je preskočio. Ovog što je ležao na sredini autobusa i vozača izveo je van i uputio se ka kući Jovice Vučenovića. Tamo je čuo jauke i zapomaganje i primijetio je da policajac kojeg je izveo iz autobusa jauče i leži ispred kuće. Taj policajac je rekao da ga tuku i pokazao je na Jovicu Vučenovića da ga je tukao. Odgurnuo je Jovicu Vučenovića koji je bio tu iznad tog policajca i pokoškao se s njim. Jauke je čuo dok je bio u dvorištu kuće Jovice Vučenovića gdje se prepirao s Ilijom Kojićem oko predaje naoružanja. Kada je čuo jauke i izašao iz dvorišta policajac mu je pokazao na Vučenovića i rekao da ga je tukao. Kako je bio u dvorištu nije vidio tko tuče policajca, jedino je čuo jauke i policajac mu je rukom pokazao na Jovicu Vučenovića koji ga je tukao. Rekao mu je da ga je Jovica Vučenović udario nogom u rebra i žalio se da ga boli u predjelu rebara. Nije mu pokazao gdje je udaren nego je vikao onako boli, boli, boli, pa mu je davao vode. Misli da su policajac i vozač bili oko dva sata u dvorištu kuće Jovice Vučenovića.

Ispitan u istrazi svjedok Veselko Arsić navodi da je kritičnog dana živio u ulici Vinogradskoj br. 13 u Borovu Selu. Nakon što je utihnula paljba kroz bašče je prošao do Buličeve ulice i ušao u dvorište zgrade u kojoj se nalaze ugostiteljski objekt „Čađava mehana“ i trgovina. U jednom trenutku netko mu je rekao da se u skladištu nalazi zarobljenik. Otišao je u to skladište gdje je vidio jednog „dečkića“ u policijskoj uniformi koji je imao zavijenu ruku i bio je vidno uplašen. U sjećanju mu je Milenko Mihajlović zvani „Čerkez“ koji je nožem prijetio tom policajcu tj. mlatarao je nožem i govorio da taj policajac mora nešto priznati, odnosno nešto je vikao. Rekao mu je da ne diraju tog dečka policajca, jer je vidio da je uplašen. U tom skladištu je bio 10-15 minuta i siguran je da osim Čerkeza koji je mlatarao nožem nitko drugi za vrijeme dok je bio u skladištu nije zlostavljao tog policajca.

Ispitan kao svjedok u istrazi Dobroslav Milušić navodi da je kao pripadnik specijalne jedinice za posebne namjene PU Vinkovci, zajedno sa 20-30 ljudi, 2. svibnja 1991. autobusom krenuo na zadatak oslobađanja dva policajca zarobljena u Borovu Selu. Kada je započela pucnjava iz autobusa je zadnji iskočio Kazimir Stjepanović, a on je ostao u autobusu sa Ivom Komšićem i vozačem. Po autobusu se pucalo tako da je spužva iz sjedala letjela kao da pada najgušći snijeg. Osjetio je da mu je metak okrznuo kacigu, a nakon sat i pol do dva je ranjen u desnu nadlakticu pri čemu mu je 12 cenata kostiju iskidano iz ruke. Krvario je, podvezivao ranu, ali nije uspio u cijelosti zaustaviti krv. Misli da je u tom trenutku izgubio i svijest i sjeća se desetak naoružanih osoba koje su se približavale autobusu i pozivale na predaju. Prvo se predao vozač autobusa nakon čega je izašao za njim. Čim je izašao odmah je 5-6 osoba skočilo na njega, počeli su ga tući rukama, nogama, kundacima puške, stavljali su mu nož pod vrat. U jednom trenutku prišla je jedna osoba i rekla da ga pozna i da ga prestanu tući. Bio je iscrpljen od ranjavanja i batina koje je dobio tako da je padao. Vidio je kada su Ivo Komšića izvodili iz autobusa i odmah na izlasku počeli tući kundakom puške, ali su ga odveli iza autobusa i ne zna što se s njim kasnije događalo. Jedino se sjeća kada se probudio u bolnici da je Ivo Komšić ležao pored njega sav natečen. Osim načina na koji su ga tukli te osobe su ga vrijeđale, mokrile mu po rani i pljuvale u usta. To izživljavanja i tučnjava je trajala sigurno sat vremena.

Svjedok Matija Mičić navodi da je kao pripadnik jedinice za posebne namjene PU Vinkovci 2. svibnja 1991. sudjelovao u akciji oslobađanja dva zarobljena hrvatska policajca u Borovu Selu. Kada je autobus u kojem se nalazio došao u visinu ugostiteljskog objekta „San Marino“ započela je pucnjava po autobusu iz kojeg su izašli van svi policajci osim Komšića i Milušića te vozača autobusa. U spomenutom lokalitetu su zatekli desetak mladića koje su zatvorili u jednu prostoriju sve dok se nisu predali. Prilikom predaje osoba po nadimku „Crnogorac“ nogom ga je udarila u glavu u predjelu lijeve slijepoočnice dok ga je jedan vojnik udario kundakom puške u rame. Osoba koja se predstavila kao „vojvoda Jovica“ rekla je da je dogovoreno i da ih više ne smiju tući. Osim tog Crnogorca osobno nije vidio samo je čuo da su tukli i zlostavljali njegove kolege.

Ispitan u istrazi svjedok Josip Vincetić navodi da je kao pripadnik voda za specijalne namjene pri PU Vinkovci 2. svibnja 1991. krenuo u akciju u Borovo Selo sa svrhom oslobađanja dva policajca zarobljena prethodnu noć i koji se nalaze u MZ Borovo Selo. Bio je u autobusu u kojem se nalazilo oko 12 policajaca. Nisu očekivali nikakav otpor ni oružani sukob tako da nisu ponijeli kompletan okvir municije. Nakon što je počela pucnjava istrčali su iz autobusa u neku slastičarnu odakle su krenuli desnom stranom ulice gledajući iz pravca Borova naselja prema centru sela. Ubrzo je počela žešća paljba, na njih se pucalo sa svih strana, vidio je kada su pogodeni Željko Hrala, Franjo Levaković, Ivica Hodak, Luka Crnković, Zlatko Ereš, Davor Bijader, Antun Grbavac, a neki od njih su i preminuli ubrzo nakon što su pogodeni. Kada je Boško Crčić izašao iz kanala i krenuo prema drugoj strani primijetio je da su Bošku prišli naoružani civili, a tad su i njemu, Hodaku i Levakoviću prišli s leđa i počeli ih udarati. Dobio je udarac u glavu i bio je razoružan. Zajedno s Hodakom i Levakovićem odveli su ga u dvorište jedne kuće gdje je bilo 30-40 naoružanih civila. Te osobe su ih tukle kako je tko htio i kako je dolazio, nogama, rukama, kundakom puške, držalicama motike i sl. U sjećanju mu je ostao „Pajo specijalac“ koji ga je zatvorenom šakom nekoliko puta snažno izravno udario u glavu, zatim u predjelu stomaka kao i u ranu na desnom ramenu iz koje se vidjelo da krvari. Ovo udaranje i maltretiranje trajalo je oko sat i pol.

Ispitan u istrazi svjedok Franjo Levaković navodi da je 2. svibnja 1991. kao pripadnik voda za specijalne namjene u PU Vinkovci zajedno s 34 policajca oko 11,30 sati iz dvorišta PP Vukovar krenuo u akciju oslobađanja dva policajca zarobljena u Borovu Selu. Oko 200 metara od centra sela začula se pucnjava i autobus se zaustavio nakon čega su utrčali u jednu slastičarnu, a potom krenuli prema svojim kolegama i mjesnoj zajednici. Dolaskom do treće kuće prije mjesne zajednice započela je žestoka paljba te je ranjen u lijevu nogu sa stražnje strane u visini bedra i nekako se uspio otkotrljati u kanal gdje je potom ranjen i u glavu od čega se onesvijestio. Vidio je da su ranjeni Zoran Grašić, Željko Hrala koji je glasno zapomagao i molio za pomoć, Boško Crčić koji je ranjen u ruku i koji se prvi predao. Nakon pola sata prišla su mu dva civila, pa se također predao, a jedan civil je pucao Hodaku u nogu, jer se pravio mrtav kao i Vincetić. Odveli su ga u dvorište neke kuće gdje je bilo više od 20 naoružanih civila i tamo su ga praktično svi počeli tući nogama, rukama, kundakom puške, čim bi stigla, a isto tako i Vincetića i Hodaka koje su uveli. Tukli su ih intenzivno oko desetak minuta.

Ispitan u istrazi svjedok Stevo Culej navodi da mu je pokojni brat Josip Culej kao pripadnik policije ubijen u Borovu Selu. Navodi da je Boško Crčić-Kurtanjek vidio kako mu dva pripadnika srpske paravojske svaki za jednu ruku drže brata koji je bio naslonjen na stup i tom su ga prilikom tukli puškom i nekom toljagom ili cjepanicom po glavi tako da su mu se noge trzale no ne može tvrditi je li mu brat u tom trenutku bio živ. O

zlostavljanju zarobljenih policajaca nema neposrednih saznanja osim onoga što su mu rekli Komšić i Boško Crčić-Kurtanjek.

Svjedok Đuro Šamukić navodi da je u akciji oslobađanja dva zarobljena policajca u Borovu Selu sudjelovao kao vozač jednog od autobusa. Kada su ušli u mjesto započela je pucnjava, pa je zaustavio autobus i otvorio vrata nakon čega su policajci iskočili iz autobusa, a on je zalegao na pod. Pucalo se oko tri sata i nešto poslije 15,00 sati prišle su mu osobe koje u onom strahu nije ni vidio niti bi ih mogao opisati te ga izvele van. Nisu ga tukli osim što su mu cijevi pušaka prislanjali na potiljak, vrijeđali ga i govorili da ne znaju što će s njim uraditi. Iz razloga što je stalno ležao u autobusu i štitio se da ne bude pogoden nije vidio što se događalo s policajcima. Jedino je čuo zapomaganje, jer su očito bili ranjeni. Kasnije je držan u slastičarni tako da nije vidio što se događa s policajcima.

Svjedok Ilija Omrčan navodi da je bio vozač jednog autobusa koji je 2. svibnja 1991. prevozio pripadnike jedinice za posebne namjene u Borovo Selo. Vozio je iza autobusa kojim je upravljao Đuro Šamukić i taj autobus je već bio ispred njega 300-400 metara kada je stao i iz njega su policajci izašli van. U jednom trenutku čuli su se zvižduci metaka tako da je i on zaustavio autobus, otvorio vrata i policajci su iskočili van s tim da su u autobusu ostali policajci Komšić i Milušić za kojeg misli da je bio ranjen. Ove osobe koje su pucale vikale su ima li koga u autobusu, pa je viknuo da je vozač i ustao je u namjeri da se preda. Odmah po izlasku sačekala ga je jedna osoba kojoj je rekao da je u autobusu ranjeni policajac. Ta osoba ga je odmah gurnula i nakon što je pao nogom ga udarila u predjelu prepona. Preveli su ga preko ceste do jedne kuće gdje je morao leći i vidio je da su doveli Komšića i da su ga tukli. Jedna osoba je Komšića snažno nogom udarila u glavu tako da se uplašio da će mu glava puknuti. Komšića je tuklo više njih, ali nije uspio vidjeti, jer je morao glavu držati dolje.

Svjedok Željko Jakubovski navodi da je kao vozač pri hitnoj pomoći u Vinkovcima na poziv dr. Karlića 2. svibnja 1991. oko 12,00-13,00 sati, zajedno s medicinskim tehničarom Matom Zulumovićem i dr. Karličem, krenuo u Borovo Selo gdje je bilo ranjenih kojima je potrebna pomoć. Toga dana je gotovo četiri puta kao vozač vozila hitne pomoći ulazio i izlazio iz sela. Sjeća se da su ušli u dvorište jedne kuće u kojem je sjedio jedan ranjeni policajac kojem je prišao dr. Karlič, a misli da je u tom trenutku u dvorištu bio još jedan policajac. Po ulasku u to dvorište u kojem je bilo najmanje desetak naoružanih civila koji su ih odmah počeli vrijeđati, jedna je osoba povukla dr. Karlića za kosu dok je pružao pomoć ranjenom policajcu. Najvjerojatnije je ta ista osoba stala ovom policajcu na ranu na nozi i još ga udarila šljemom u lice. Ne sjeća se jesu li te osobe tukle i druge policajce, jer je u tom dvorištu bio najduže petnaestak minuta tako da ne može ni konkretno opisati neku osobu.

Svjedok Mato Zulumović navodi da je kao medicinski tehničar u Hitnoj pomoći pri Općoj bolnici Vinkovci 2. svibnja 1991. između 13,00-14,00 sati upućen u Borovo Selo. Pošto im nisu dali da pruže pomoć ranjenim policajcima koji su ležali ispred ambulante u selu okrenuli su vozilo i krenuli prema Borovu naselju. Nakon što su prošli par kuća otvorila se kapija iz koje su naoružani civili uperili u njih cijevi pušaka i zahtijevali da uđu u dvorište. Odmah po ulasku desno vidio je kako sjede dva hrvatska policajca s ispruženim nogama. Jedan je imao ranjenu nogu u predjelu natkoljenice i dok je dr. Karlič tom policajcu pružao pomoć jedna ga je osoba povukla za kosu nakon čega je netko viknuo da ostavi doktora na miru. Morao je držati pognutu glavu i ruke na leđima, ali je „ispod oka“ vidio kako ove policajce naizmjenice pet do šest osoba tuče kundacima pušaka, rukama

nogama, nekim drvenim kolcima i sjeća se kad bi ih udarili nogom u glavu da bi se samo onako spustili i praktički su padali u nesvijest. Zatim bi ih polijevali vodom i nakon toga ponovno na isti način tukli. Ne zna koliko je to trajalo, jer mu se činilo da traje cijelu vječnost. Onu dvojicu, tj. trojicu policajaca nakon što je ušao Vincetić tuklo je najmanje deset osoba, ali ih ne može opisati.

Svjedok Željko Pejaković navodi da kao mještаниn Borova Sela nije imao saznanja što se događalo u noći 01./02. svibnja 1991. Tek je za par dana čuo da su oko 200 metara od njegove kuće zarobljena dva hrvatska policajca. U početku se puno njih hvalilo da je u tome sudjelovalo, jer su se u početku pravili važni i junačili se, a sada kada dođe „stani-pani“ onda proizlazi da se ništa ne zna. Dana 2. svibnja 1991. kada se pucalo u centru sela bio je u kući i o samom događaju nema neposrednih saznanja.

Ispitan kao svjedok Zvonko Mrša navodi da je kao pripadnik jedinice za posebne namjene PU Vinkovci 2. svibnja 1991. sudjelovao u akciji oslobađanja dva hrvatska policajca u Borovu Selu. Paljba na autobus u kojem se nalazi započela je u visini ugostiteljskog objekta „San Marino“ i autobus je tu stao, svi su istrčali van osim Milušića i Komšića. Čuo je Milušića kako je kriknuo i vikao da je ranjen, derao se jedan dulji period, jer je imao bolove, ali mu nitko nije mogao prići, jer se žestoko pucalo. Sa mještаниnom Sinišom Rakazovićem je pregovarao o prekidu vatre. Zajedno su krenuli preko puta ceste u smjeru jedne manje kuće gdje je vidio pretučenog Ivu Komšića kojeg su još tukli, pa je rekao Rakazoviću da ne tuku čovjeka i da ga puste. U dvorištu iz kojeg će biti evakuirani nije primijetio da su ikoga tukli, ali putem, u jednom trenutku kada su naoružani civili repetirali oružje zbog čega su se sklonili u jedno dvorište u kojem je bilo 7-8 civila netko je kundakom puške udario Kazimira Stjepanovića uslijed čega je isti zadobio prijelom lopatice.

Ispitan kao svjedok Marko Todorčić navodi da je 01./02. svibnja 1991. prespavao na svojoj vikendici koja se nalazi u predjelu naselja Savulja. Čuo je pucnjavu 2. svibnja 1991., ali ne zna što se događalo, jer nije izlazio iz vikendice. Na vikendici Đorđa Petričevića koja je udaljena oko kilometar od njegove nikada nije bio i ne sjeća se da 2. svibnja 1991. vidio Vasu Stanivukovića koji je živio oko 100 metara dalje od njegove vikendice. Također, ne sjeća se da je taj dan vidio Veljka Petričevića ni Braneta Vukotića.

Ispitan kao svjedok Branko Vukotić navodi da nema saznanja što se 1. i 2. svibnja 1991. događalo u Borovu Selu i vikendici Đorđa Petričevića zv. „Okonja“, jer se iz Njemačke u Borovo Selo vratio tek 7. svibnja 1991. Inače, zna gdje je vikendica Đorđa Petričevića i par puta je prespavao u istoj.

Svjedok Ljubica Rokić iskazuje da je 1. svibnja 1991. oko 11,00 sati došla na ručak i babinje kod Nevenke i Milana Marinkovića kojeg je zvala „Mišo“, a koji su je pozvali da i sljedeći dan dođe kod njih na čorbanjac. 2. svibnja 1991. oko 8,00 sati došla je kod Miše i Nevenke, ubrzo su na kavu došli komšija Franjo, njegova supruga Ivanka i kćerka Jasna, a dok su još bili na kavi, pola sata nakon nje došli su Aco Balaban, njegova supruga i djeca. S obzirom da se taj dan pucalo ostala je prespavati kod Miše i Nevenke, a također su tu prespavali Aco, njegova supruga i djeca. Zna da su tu svi bili zajedno i da su imali strah, jer se pucalo.

Svjedok Aco Balaban iskazuje da se sjeća da je njegov šogor optuženi Mišo Marinković 2. svibnja 1991. većinom bio kod kuće, namirivao je svinje i igrali su šah.

Toga dana je sa suprugom i djecom prespavao kod šogora, jer je zapucalo. Kod Miše i Nevenke je bila i sestrična Ljubica koja je živjela u Beogradu, a 2.5. je u šogorovu kuću dolazio i susjed Franjo sa suprugom i kćerkom.

Svjedok Slavica Balaban iskazuje da je 2. svibnja 1991. sa suprugom i djecom došla u kuću u kojoj je živjela sestra Nevenka sa suprugom optuženim Marinkovićem i roditeljima gdje su taj dan i prenoćili. Sjeća se da je šogor negdje oko pola deset išao po kruh i mlijeko, a inače je sve vrijeme bio u kući. Zna da su 1. i 2. svibnja 1991. dolazili i susjedi Franjo, Ivanka i Jasna ispred kuće. Negdje oko podneva se zapucalo, ali kuća u kojoj su bili nalazila se više pri kraju ulice tako da nisu mogli vidjeti što se događa, samo su čuli pucjavu.

Ispitana kao svjedok supruga prvookrivljenika Nevenka Marinković navodi da je 2. svibnja 1991. njen šogor Aco Balaban pravio čorbanjac i sjeća se da su na kavu zvali obitelj Franje Trojaka. Suprug je išao po kruh i mlijeko i izvinio se sestrični, šogoru Aci i sestri Slavici što mora ići. Vratio se za desetak minuta. Negdje pred 12,00 sati krenula je uspavati dijete i čula je neku pucjavu te je zvala supruga da vidi o čemu se radi, jer kad oni igraju šah ništa ne čuju. Osim po kruh i mlijeko njen suprug navedenog dana nije izlazio iz kuće tj. sve vrijeme je bio u kući osim što je uvečer izašao na ulicu kada su već javili da se sve smirilo.

Ispitan kao svjedok Milan Cikovac iskazao je da je poznao Milana Marinkovića i da je obitelj Marinković-Medaković nosila mlijeko iz njihove kuće. Po mlijeko je najčešće dolazio baš Mišo tj. optuženi. Vidio ga je 2. svibnja 1991. i s njim popričao o situaciji hoće li se smiriti. Nije mu poznato je li Milan Marinković išao na vikendice na Savuljama.

Ispitan kao svjedok Franjo Trojok navodi da mu je Milan Marinković susjed i da su toga dana bili kod njega od 8,00 do 10,00 sati na kavi, jer je bila neka njihova rođaka iz Beograda i bilo je nekakvo slavlje. Sjeća se da je baš 2. svibnja 1991. bio na kavi iz razloga, jer su Marinkovići dugo čekali dijete i zna da je Aco Balaban kuhao čorbanac ili slično.

Ispitana kao svjedok Jasna Vodvarka navodi da je 2. svibnja 1991. između 9,00 i 10,00 sati bila s roditeljima na kavi kod susjeda Marinković-Medaković. Sve vrijeme dok je bila u navedenoj kući Milan Marinković je isto bio tu.

Ispitan u istrazi kao svjedok Svetozar Čavić navodi da od 1970. godine stanuje u Borovu Selu u ulici Glavnoj br. 2 u sklopu koje kuće je bio lokal „Čađava mehana“ i trgovina. Dana 2. svibnja 1991. stanovao je u dvorišnim prostorijama iza zgrade u kojoj je bio spomenuti lokal. Budući da je u to vrijeme radio u Osijeku, kada se vratio s posla oko 15,00 sati nije mogao ići glavnom ulicom u Borovo već je dio morao ići pješke, jer se pucalo. Do svoje kuće došao je s dvorišne strane i kada je ušao u „Čađavu mehanu“ vidio je 4-5 naoružanih osoba. Sjeća se da je bilo i nepoznatih osoba koje nisu mještani Borova Sela. U jednom trenutku je vidio kada su jednog zarobljenog MUP-ovca koji je bio ranjen i imao je zavijenu ruku vodili u skladište koje je bilo iza trgovine. U skladištu je bio najviše 5 minuta i ne zna što se događalo dok nije bio u skladištu. Kasnije je razgovarao s tom osobom koja mu je rekla da je iz Jarmine i da se zove Boško, a da je u Borovo Selo morao doći po zadatku. Poznaje Veselka Arsića i poznato mu je da mu je Veselko Arsić rekao da je prije njega bio u okviru dvorišta „Čađave mehane“ no ne sjeća se da ga je vidio.

Svjedok Jurica Tolj navodi da je u noći 01./02. svibnja 1991. kao policijski službenik PU osječke u okviru službe bio sa kolegom Marinovićem u patroli na rejonu Dalja-Erduta-Borova Sela. U drugom vozilu su bili kolege Križanović i Meković. Na izlazu iz Borova Sela, kada su se zaustavili i razgovarali s kolegama iz drugog vozila, na njih je otvorena vatra. Ranjen je u desno stopalo no uspio je utrčati u automobil, a i kolega Marinović je bio ranjen, krvario je u predjelu glave. Nakon 500 m primijetio je policijsku patrolu, zaustavio se i vidio da je grupa naoružanih ljudi opkolila automobil kojim su se dovezli Meković i Križanović, pa je pretpostavio da su zarobljeni. O samim događajima u Borovu Selu 2. svibnja 1991. nema neposrednih saznanja.

Svjedok Martin Matković iskazuje da je kao pomoćnik zapovjednika jedinice za posebne namjene PU Vinkovci 2. svibnja 1991. ujutro dobio zapovijed od kolege Bošnjaka da sa 30 ljudi ode u Borovo Selo, oslobodi zarobljene policajce i uspostavi javni red i mir. U trenutku kada su došli vozilom do mjesne zajednice na njih je otvorena vatra sa svih strana. Uspio je pretrčati cestu i ući u prvu kuću do mjesne zajednice. Vidio je kako je poginuo Ivica Vučić i kako je u položaju dok je klečao pogođen sa više metaka. U dvorište kuće je utrčao i Željko Hrala koji je prethodno pogođen rafalom i iskrvario mu je na rukama. Zarobljavanje svojih kolega nije vidio sve do trenutka dok jednog kolegu nisu izveli ispred jedne kuće i koji mu je vikao da se preda i pomogne mu. Tog kolegu su tada tukli kundacima pušaka, nogama i rukama. Osim Vukašina Šoškočanina koji nije živ niti jednu osobu iz tih događaja ne bi mogao prepoznati.

Svjedok Ivan Jelić navodi da je kao pripadnik Jedinice za specijalne namjene PU Vinkovci 2. svibnja 1991. upućen u Borovo Selo, kako je čuo od Stipana Bošnjaka, radi smirivanja situacije, jer se očekivalo okupljanje nekih građana. Primijetio je kada se autobus s policajcima ispred njih zaustavio i kada su policajci iskočili van hvatajući zaklon, jer se pucalo. Sa Slavkom Jergovićem se zaklonio iz njihovog „Landrovera“, a nakon sat i pol je utrčao u poljoprivrednu apoteku gdje su se prethodno već sklonile neke kolege. Iz njegove grupe je Željko Bartulin ranjen u ruku, Ivicu Stjepanovića je metak štrafio u predjelu debelog mesa, a Mato Jurić je ranjen u nogu. Nije vidio ko puca na njih s tim da se pucalo sa svih strana. Kada su uvedeni u dvorište koje je bilo u blizini mjesne zajednice tamo je zatekao neke svoje kolege, a neke su dovođili i nakon njega. Sa sigurnošću se sjeća da su bili pretučeni i to tako da su bili krvavi po licu, glavi, rukama, najviše batina je dobio Vincetić, zatim Levaković i Hodak, a sjeća se da je i Kazimi Stjepanović dobio batina. Kod svih je vidio ozljede po glavi.

Svjedok Ivan Šakić također navodi da je kao pripadnik Jedinice za specijalne namjene PU Vinkovci 2. svibnja 1991. sudjelovao u akciji oslobađanja dvojice policajaca u Borovu Selu. Bio je u autobusu s tridesetak policajaca i ne sjeća se kada su ušli u Borovo Selo no siguran je da su se zaustavili kod lokala „San Marino“ jer se već pucalo. Rekao je Komšiću i Milušiću da ostanu u autobusu i čuvaju vozača. Pucalo se sa svih strana po njima i više je kolega ranjeno. Vidio je kada su trojica naoružanih civila zarobili Komšića i kako ga tuku. Udarali su ga rukama, kundacima puške, a kada je pao tukli su ga nogama na kojima su imali čizme. Vidio je kada ga je jedan uhvatio za kosu i vukao i nesporno je da su oni dizali Komšića, a on je uslijed batina padao. Komšića su tukli između 15 minuta i pola sata.

Svjedok Ivan Stjepanović navodi da je kao pripadnik Jedinice za specijalne namjene PU Vinkovci 2. svibnja 1991. upućen u Borovo Selo radi oslobađanja dva zarobljena policajca. Bio je u Landroveru kojim je upravljao Ivan Jelić. Kada su došli u

blizinu mjesne zajednice, ispred njih su se zaustavila vozila, pucalo se i iskočili su van te se sklonio u poljoprivrednu apoteku. Sjeća se da je oko pola sata prije nego što će biti izveden iz Borova Sela rečeno da mogu izaći i da su išli prema centru sela te ušli u jedno dvorište radi predaje oružja. Nije bio dugo u tom dvorištu i jedino mu je u sjećanju ostalo da je vidio kolegu Vincetića na kojem se vidjelo da je dobio batina, jer je izgledao potpuno razbijen. Po licu mu je vidio krv, bio je sav plav po licu, ukoliko bi napravio pokret ramenom, jaukao bi jer ga je boljelo.

Svjedok Mladen Nedić iskazuje da je 1991. godine živio u svojoj kući u ulici Ozrenskoj u Borovu Selu. Negdje oko podneva kada se zapucalo zajedno sa Branom Nikolićem, Zoranom Tripićem i Jelenkom Milićem krenuo je automobilom u centar sela, a sa sobom je ponio dugo oružje „Thompson“. Pješice su išli do škole, jer se sve vrijeme pucalo tako da su se zaklanjali iza kuća. Kada je bio kod škole i u onom dvorištu između ulica Željezničke i Buličeve sjeća se da je bilo puno mještana s tim da su neki dolazili, a neki odlazili. Poznata mu je osoba koja je imala nadimak „Rujo“, a radi se o Draganu Rakanoviću koji je živio u njegovoj ulici. Nadimak je dobio po crvenoj kosi koju je imao, tj. imao je i bradicu i kosu riđo-crvenu.

Ispitan u istrazi kao svjedok dr. Mladen Karlić navodi da je u kritično vrijeme bio voditelj Hitne pomoći Vinkovci. Dana 2. svibnja 1991. nazvao ga je Ante Gilja i tražio da skupi dvije ekipe te da vozilima odu u Borovo Selo, jer ima ranjenih i mrtvih. U dvadesetak minuta okupio je dvije ekipe, u prvoj su uz njega bili medicinski tehničar Mato Zulumović i vozač Željko Jakobovski, a u drugoj liječnik dr. Nikola Drobnjak, medicinski tehničar Ivica Turuković i vozač Meho. Na ulasku u selo zaustavila ih je grupa naoružanih civila i nakon što su pregledani propustili su ih dalje. Vozili su polako kroz Borovo Selo, čuli su da se puca, a kada su prolazili pored mjesne zajednice i ambulante primijetio je 5-6 tijela u odorama hrvatske policije kako leže. Grupa naoružanih civila im nije dopustila da stanu već ih je usmjerila u prvu ulicu lijevo. Bili su primorani izaći iz Borova Sela i ponovno su ušli nakon što su se uključili u vojnu kolonu JNA. Ušavši u dvorište jedne kuće vidio je jednog policajca koji je bio ranjen u nogu i odmah se sagnuo pregledati mu ranu. Jedna ga je osoba u tom dvorištu uhvatila rukom za kosu i povukla, prijeteci mu da će ga zaklati jer je ustaša. Ta osoba ga je pustila kada je netko viknuo: „Ostavi doktora!“ Vidio je kako ta ista osoba tuče ranjenog policajca na način da mu je nogom gazio po ranjenoj nozi, šljemom ga udarao u glavu i još zadao najmanje pet udaraca. Siguran je da su u tom dvorištu bila tri policajca. Nakon što je uveden u dvorište Vincetića su tukle 3-4 osobe no ne može ih opisati. Kada su u vozilo hitne pomoći stavljali dva ranjena policajca nije više vidio da tuku i maltretiraju ranjene hrvatske policajce.

Svjedok Dinko Sablić navodi da je kao pripadnik Jedinice za posebne namjene PU Vinkovci 2. svibnja 1991. upućen u Borovo Selo radi oslobađanja dva policajca koji su zarobljeni u zgradi mjesne zajednice. Autobus se zaustavio kod teretne stanice te je njih desetak izašlo van. Kada je začuo pucnjavu mislio je da je netko slučajno od kolega opalio no netko je viknuo da se pazi i da pucaju iz kuća i zaklona po njima. Pucano je rafalno non-stop, nakon što su po njima pucali oko 20-ak minuta, ranjen je u predjelu prsnog koša, imao je prostrijelnu ranu. Nema neposrednih saznanja što se događalo nakon njegovog ranjavanja.

Svjedok Veljko Petričević navodi da je 1. svibnja 1991. bio na straži u svojoj ulici u Borovu Selu, Radnička 22 gdje je živio i njegov otac Đorđe zvani „Okonja“. Tu noć 01./02. svibnja 1991. čuo je kao i drugi mještani da su uhvaćena dva specijalca koja su

pokušala skinuti zastavu na izlasku iz Borova Sela. Otišao je u dvorište mjesne zajednice gdje su bila ta dva policajca, imala su lisicama vezane ruke pozadi, vidio je da su ranjeni i onaj krupniji je govorio da nije ni znao koliko čovjek može batina izdržati. Dvorište je bilo puno i ne sjeća se tko je bio. Nije vidio da policajce netko tuče. Negdje oko 11,00 sati 2. svibnja 1991. kod njega je došao David Češić i rekao mu da treba otići do očeve vikendice kako bi čamcem prevezli ona dva specijalca preko Dunava. Zajedno sa Češom je otišao do očeve vikendice gdje su ta dva policajca sjedila u wc-u svezani rukama lisicama iza leđa, a preko glave su imali neke deke. Taj put na istima nije vidio jesu li ozljeđeni, jer su preko njih bile prebačene deke. S Češićem je prevezao ova dva policajca koji su bili mirni, a s druge strane ih je dočekao njegov brat Veselko Petričević. U toj vikendici navedena dva policajca nisu bili sami, bilo je desetak ljudi, ali se ne sjeća niti jednog imena.

Svjedok Đuro Manov navodi da je 2. svibnja 1991. u jutarnjim satima bio u šumi gdje je držao svinje i kada je pred podne došao kući u Borovo Selo, ulica Partizanska br. 26. začulo se pucanje pa je svojim vozilom iz radoznalosti krenuo prema centru. Nije ni ušao u glavnu ulicu kada je u kanalu vidio naoružane osobe u policijskoj uniformi, okrenuo je vozilo i vratio se kući. Nakon prestanka pucnjave i dolaska JNA uputio se u centar sela. Ispred kuće Vesne Ajduković u kanalu je vidio jednog policajca kojeg je preveo do kuće Anđelke i Đorđa Jovičića. U dvorištu njihove kuće bila su još dva policajca koja su sjedila naslonjena na zid. Mještani su dolazili s namjerom da ih maltretiraju, ali to Rade Vuksanović nije dopuštao. Nije primijetio ni jednog trenutka da su policajce tukli.

Svjedok Brano Nikolić navodi da od rođenja živi u Borovu Selu. 2. svibnja 1991. njegova kćerka koja je tada imala 6-7 godina utrčala je u kuću i rekla da se puca. Sa Mladenom Nedićem je krenuo prema centru sela odakle se čula pucnjava. Iz smjera centra pored njega su protrčali Vukašin Šoškočanin i Jovica Vučenović, imali su dugo oružje. Nema neposrednih saznanja što se događalo u centru sela. Osobu po nadimku „Ružo“ je poznao, radi se o jednom od četvero braće Rakanovića. Zvao se Dragan i po izgledu, boji lica i kose je bio specifičan. Samo jedan od njih četvorice braće bio je takve puti, imao je pjege po licu, crvenkasto-žučkastu kosu, a takva mu je bila i brada, više samo dlačice nego brada. Gotovo je siguran da niti jedna druga osoba u Borovu Selu nije njemu bila ni približno nalik. Danas ta osoba živi u Irskoj.

Iz nalaza i mišljenja sudsko-medicinskog vještaka dr.med. Borisa Dumenčića vidljiva je kvalifikacija i karakter ozljeda koje su kritičnog dana zadobili oštećenici.

Slijedom navedenog, posebice imajući u vidu iskaze oštećenih policajaca kao i svjedoka očevidaca zlostavljanja zarobljenih i ranjenih policajaca, smatram da se u radnjama okrivljenika stječu sva bitna obilježja kaznenog djela za koje su optuženi, pa se stoga ova optužnica ukazuje opravdanom i na zakonu osnovanom.

Nadalje, smatram da i nadalje ima mjesta pritvoru u odnosu na prvookrivljenog Milana Marinkovića te predlažem da se protiv njega na osnovi članka 102. stavka 1. točke 4. pritvor produlji. Naime, radi se o teškim kaznenim djelima protiv čovječnosti i međunarodnog prava u ostvarenju kojih djela je prvookrivljeni Milan Marinković (kao i drugookrivljeni Jovan Jakovljević) iskazao posebnu upornost, surovost i brutalnost, a oštećenici su trpjeli velike boli i patnje i zadobili teška oštećenja zdravlja i umjesto da su hospitalizirani i pružena im medicinska pomoć kako nalažu pravila međunarodnog ratnog i humanitarnog prava, oni su ranjeni i iscrpljeni, vezani u lisice, bosi i poluodjeveni,

zatvoreni u skućeni zahod vikendice gdje su bili izloženi torturi od strane okrivljenika i drugih pripadnika srpske paravojske što sve zajedno čini okolnosti djela iznimno teškim.

U prilogu pored istražnog spis dostavljam i naknadno zaprimljene izvratke iz kaznene evidencije za četvrtookrivljenog Milenka Mihajlovića i petookrivljenog Jovicu Vućenovića.

Prilog: spis Kio-Rz-1/11 s
prilozima

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Miroslav Dasović

Istovjetnost ovog preslika sa izvornikom ovjerava

ŽUPANIJSKI SUD U OSIJEKU

dana 19. srpnja 2011. godine

UPRAVITELJ SUDSKE PISARNICE

u l IVAN BEKER